

Arrest

nr. 229 682 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Arakin-origine, een Arabische stam. U verklaart geboren te zijn in Nyala, in de provincie Zuid-Darfur. U woonde in Nyala tot u zeven jaar oud was, vervolgens verhuisde u naar Um Chak in Noord-Kordofan [op heden West-Kordofan]. U ging tot in het secundair, tot in 2008, naar school. Daarna startte u een handel in gsm's, wat uw inkomen vormde tot 2012. In 2006 is uw vader overleden aan een te hoge bloeddruk. Uw moeder verblijft nog steeds in Um Chak. Op 26 augustus 2012 verliet u Soedan voor het eerst.

U reisde naar Egypte en verbleef er tot 06 september 2014 en trouwde in die periode, meer bepaald op 01 mei 2014 per vertegenwoordiging met K.M.. Vervolgens reisde u verder naar België, waar u op 15 september 2014 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bij dit verzoek verklaart u dat op 20 augustus 2012 uw broer en een buurman in een gevecht verwickeld geraakten omwille van het vee van de buur dat op de akkers van uw broer graasde. Zij kwamen hier beiden bij om het leven. Neven van uw buurman wilden daarop de dood van deze buurman wreken door ook u te doden. Dit eerste verzoek om internationale bescherming werd echter op 16 mei 2017 afgesloten met een afstand van asielaanvraag nadat u op 24 februari 2017 afstand deed van uw verzoek in het kader van een terugkeer naar uw land van herkomst georganiseerd door de Internationale Organisatie voor Migratie. Op 03 april 2017 keerde u vrijwillig terug naar Soedan.

U verklaart terug te zijn gekeerd naar Soedan omdat uw familie u nodig had en omdat degenen waar u in bloedwraak mee verwickeld was uw aanwezigheid vroegen op een bijeenkomst om dit geschil bij te leggen. In februari 2017 hadden zij uw moeder gecontacteerd omdat zij een einde wilden maken aan dit conflict. Begin maart 2017 werd zij een tweede keer gecontacteerd. Zij eisten uw aanwezigheid en een geldsom om dit conflict bij te leggen. Toen u aankwam in Soedan werd u opgepakt op de luchthaven door de inlichtingsdiensten. U bleef in detentie tot 20 april 2017. U werd beschuldigd bij de oppositie te horen omdat u het land had verlaten. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u zich later opnieuw bij hen zou melden. Na uw vrijlating, reisde u op 02 mei 2017 naar Um Chak om de familiebijeenkomst bij te wonen. Eens daar merkte u dat het voor u toch niet veilig was om naar die bijeenkomst te gaan en vreesde u dat zij u alsnog zouden doden. Eveneens vernam u van een buurvrouw van deze familie dat zij traditionele voorbereidingen troffen om u te doden. Drie dagen later bent u opnieuw vertrokken uit Um Chak. U vreest nog steeds dat deze familie zich op u wil wreken als wraak voor de dood van hun neef. Na uw vertrek uit Um Chak bleef u één dag in Nuhud en keerde daarna terug naar Khartoum. U verbleef er bij een vriend van uw vader. U was ondertussen gescheiden van uw eerste vrouw en bent op 25 juli 2017 met de dochter van deze vriend van uw vader, S.A.A.A., getrouwd. Jullie kregen één dochter samen, R.M.M., geboren op 27 mei 2018. Zij wonen beiden nog in Khartoum. U diende zich te melden bij de inlichtingendiensten. Zij eisten dat u elke dag op hun kantoor aanwezig zou zijn om er voor hen te werken. U diende voor hen te werken als straf voor uw verblijf in het buitenland. U deed dit tot 25 augustus 2017. Omdat u toen ziek werd ging u er niet meer werken. Vijf dagen later, op 01 september 2017, werd u echter thuis door hen opgepakt. U bleef in detentie tot 15 oktober 2017. U werd ziek door hun slechte behandeling en werd naar het ziekenhuis gebracht. U bleef vier dagen in het ziekenhuis en kon vervolgens van daar ontsnappen. U ging naar het busstation en vond daar een chauffeur die u wou helpen het land te verlaten en naar Libië te reizen. Vervolgens ging u naar de kust en op 01 januari 2018 kon u per boot de zee oversteken. U reisde verder naar België en op 14 februari 2018 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de Soedanese inlichtingendiensten. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u vervolging dient te vrezen door de inlichtingendiensten, noch dat u gevolgen zou kennen van een familieconflict. Evenmin kan uw afkomst uit Darfur beschouwd worden als een voldoende basis om u een beschermingsstatus toe te kennen.

Wat betreft de situatie van leden van de Arabische gemeenschappen uit de deelstaat Darfur dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus “Soedan: Situatie van leden van de Arabische gemeenschappen uit Darfoer” dd. 18 december 2015), blijkt dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de Soedanese regering en rebellengroepen in de regio van Darfoer. De situatie in Darfoer is echter complex, en niet louter te herleiden tot een conflict tussen Afrikaanse rebellen versus Arabische door de regering gesteunde en gecoördineerde milities. De Arabische gemeenschappen maken al eeuwen deel uit van het sociaal weefsel in Darfoer. Veel Darfoeri Arabieren nemen een neutrale positie in in het conflict.

Voorts blijkt dat er eveneens tribale conflicten plaatsvinden, zowel tussen de Arabische gemeenschappen onderling als tussen Arabische en niet-Arabische gemeenschappen. Sommige Arabische strijders keren zich tegen de centrale regering of sluiten zich zelfs aan bij de rebellen uit misnoegdheid over het beleid en de acties van de centrale regering. In het algemeen kan worden besloten dat wanneer de Soedanese overheid een individu verdenkt van sympathie met of deelname met de Darfoeri rebellinggroeperingen, deze persoon in Darfoer, Khartoem en de rest van Soedan vervolging riskeert. Uit de informatie blijkt echter niet dat (bepaalde) Darfoeri Arabieren risico lopen op vervolging door de overheid louter omwille van hun oorspronkelijke herkomst uit Darfoer. Er blijkt evenmin dat Arabieren uit Darfoer bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun oorspronkelijke herkomst uit Darfoer risico lopen op vervolging. **Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit Arabier uit Darfoer te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.** In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds zevenjarige leeftijd bovendien in Um Chak in West-Kordofan woonde (notities persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (hierna CGVS I) p.8), waar u uw middelbare studies afwerkte en vervolgens leefde van een handel in gsm's tussen verschillende grotere steden in de regio (CGVS I p.6-7), moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat, dit om onderstaande redenen.

Wat de door u aangehaalde feiten betreft waardoor u verklaart initieel het land te hebben verlaten, namelijk een vrees voor bloedwraak vanwege de familie van degene die uw broer vermoordde, dient geconcludeerd dat u het niet aannemelijk wist te maken dat u om deze reden zou dienen te vrezen voor enige persoonlijke vervolging

Het gegeven dat u besloot vrijwillig naar uw land terug te keren plaatst uw vrees voor vervolging reeds danig op de helling. In uw eerdere verklaringen gaf u namelijk aan dat, tot er slachtoffers vallen, dit conflict nooit zou opgelost geraken. U verklaarde dat ze enkel aandrongen op een bloedwraak, zelfs als u pas na tien jaar er terug zou gaan (notities persoonlijk onderhoud dd 24.10.2016 in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (verder CGVS II) p.12), meer zelfs dat het na honderd jaar niet zou stoppen en oneer zou betekenen als ze het lieten vallen (notities persoonlijk onderhoud dd 10.06.2015 in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (verder CGVS I) p.23). U vreesde dat uw leven altijd in hun handen zou zijn en dit altijd een risico zou blijven (CGVS II p.16). U benadrukt daarbij dat zij enkel de taal van het bloed kennen en zich aan geen enkele traditie aanpassen (CGVS I p.25). Die stam zou er voor gekend zijn hun wraak niet los te laten (notities persoonlijk onderhoud dd 23.08.2018 in het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming (verder CGVS III) p.9) In een dergelijke context is het reeds opmerkelijk dat u naar uw land van herkomst zou terugkeren terwijl u er voordien vast van overtuigd was dat dit conflict op geen enkele andere manier viel op te lossen dan met uw dood. Deze beslissing tot terugkeer vormt dan ook een negatieve indicatie voor enige vrees voor vervolging.

Hoewel u verklaart te zijn teruggekeerd nadat een voorstel tot verzoening werd geformuleerd door de familie waar u een conflict mee kent, zijn ook dit voorstel en de manier waar u hiermee omgaat in die mate opmerkelijk dat dit de geloofwaardigheid van een lopend conflict ondermijnt.

Vooreerst is het feit, dat uit het niets plots een dergelijk voorstel werd geformuleerd, reeds merkwaardig. Opnieuw wordt hierbij verwezen naar uw verklaring dat zij zich aan geen enkele regel houden en louter de prijs van het bloed aanvaardden. Dat zij plots toch stappen zouden ondernemen om dit conflict op een andere manier op te lossen past derhalve maar moeilijk binnen uw eerdere verklaringen, ook al verklaart u dat zij dit enkel aanwendden als een middel om u terug naar Um Chak te lokken. **Het is daarbij eveneens uiterst opmerkelijk dat zij na zoveel tijd uit het niets een voorstel tot verzoening zouden doen.** U verklaart dat er nooit eerder enig initiatief tot verzoening kwam. Enkel net na de dood van uw broer zou er een poging zijn geweest om te onderhandelen, echter zonder enig succes (CGVS I p.25). Daarna zouden er van beide kanten geen pogingen meer zijn ondernomen om dit conflict te beslechten, dit om verdere problemen te vermijden (CGVS II p.16). Uiteindelijk benaderden zij in februari 2017 voor het eerst uw moeder om haar een voorstel tot bemiddeling te doen (CGVS III p.7 en notities persoonlijk onderhoud dd 05.02.2019 in het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming (verder CGVS IV) p.12).

Dit was de eerste keer dat een dergelijk voorstel werd geformuleerd (CGVS III p.9). U kan op geen enkele manier aangeven wat er voor zorgde dat zij deze stap hebben ondernomen. U verklaart enkel dat het een truc betrof zodat zij u zouden kunnen vinden, dit initiatief louter kaderend in een ultieme poging om u te vinden zonder enige andere aanleiding te kunnen formuleren (CGVS III p.9-10). Dat na zoveel tijd een voorstel zou worden geformuleerd, ook al is het niet ernstig, zonder dat u daar een concrete aanleiding voor kunt aanwijzen is opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van dit conflict aan. Zeker aangezien u verklaart dat zij wel degelijk bleven uw moeder bezoeken in een poging om u er te vinden (CGVS III p.10).

Daarnaast tast ook het gegeven dat u vervolgens zonder meer op hun voorstel zou ingaan de geloofwaardigheid van dit voorstel en bijgevolg van dit conflict verder aan. U verklaart van uw moeder vernomen te hebben dat een dergelijk voorstel werd geformuleerd en hier onmiddellijk te zijn op ingegaan, voornamelijk omdat u uw moeder dit plezier wou gunnen (CGVS III p.10). U had echter geen enkele garantie voor uw veiligheid. U verklaart hen op hun woord te hebben vertrouwd (CGVS III p.9). Dat u geen enkele voorzorgen nam om zich veilig te weten bij een terugkeer is in het licht van hun levenswijze die u eerder al schetste opmerkelijk. U verklaart besloten te hebben naar Soedan terug te keren enkel op basis van een voorstel waarbij werd geëist dat u aanwezig zou zijn en dat er bloedgeld zou betaald worden (CGVS III p.9). Dat u hen zonder enige garanties op hun woord zou geloven en zich naar die overeenkomst zou begeven is uiterst opmerkelijk. U legt daarbij uiterst verwarrende verklaringen af over het feit of u hen al dan niet werkelijk op hun woord vertrouwde. Waar u initieel verklaart hen op hun woord te geloven zou u, eens in Um Chak aangekomen, alsnog geprobeerd hebben om verdere risico's te vermijden. U probeerde namelijk er voor te zorgen dat niemand wist dat u daar aanwezig was. U verklaart daarbij, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat er geen garanties waren en u gezien hun levensstijl niet zomaar hun woord kon aannemen. U bleek hen toch niet echt te vertrouwen, bang te zijn en gevoeld te hebben dat u voorzichtig diende te zijn (CGVS III p.11). U verklaart dat u uw moeder niet wou zeggen dat uw veiligheid niet gegarandeerd was aangezien zij hen wel vertrouwde (CGVS III p.12). Anderzijds herhaalt u vervolgens opnieuw, in strijd met de levenswijze die u schetste van deze clan, dat de traditie al een garantie was en u zich niet kon inbeelden dat ze een dergelijk voorstel zouden doen enkel om u te doden. U herhaalt daarbij hen wel op hun woord te hebben geloofd (CGVS III p.12). **Dat u na een dergelijk lang conflict zonder enige garanties naar Soedan zou trekken voor een samenkomst met de familie waar u al jaren in conflict mee ligt en daarbij niet eens duidelijk kunt zijn over het vertrouwen dat u al dan niet had in de oprechtheid van hun voorstel ondermijnt de geloofwaardigheid dat u daadwerkelijk een vrees voor hen koesterde in Soedan.** U verklaart daarbij dat het pas bij uw aankomst in Um Chak is dat u besepte dat het niet veilig zou zijn om deze bijeenkomst bij te wonen. **U kan echter niet eenduidig verklaren wat er voor zorgde dat u besloot toch niet naar deze samenkomst te gaan.** Wanneer u wordt gevraagd wat u deed vermoeden dat zij u nog steeds zouden doden verwijst u naar informatie die u van een buurvrouw zou hebben gekregen waaruit bleek dat zij traditionele voorbereidingen aan het treffen waren om u te doden (CGVS III p.8). Wanneer de vraag u later in het gehoor wordt herhaald verwijst u enkel naar een gevoel dat er iets verkeerd was. U geeft aan dat er niets specifiek was dat u dit deed denken maar noemt het een soort contact met God waardoor u besepte dat uw leven in gevaar zou zijn (CGVS III p.13). Niet alleen is het opmerkelijk dat u pas eens terug in Um Chak tot een dergelijk besef zou komen, eveneens is het vreemd te noemen dat wanneer u de vraag wordt gesteld naar specifieke elementen die daar op wezen niet spontaan opnieuw verwijst naar de boodschap die u van uw buurvrouw zou hebben ontvangen. Een dergelijk gedrag en gedachtegang ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid dat u in een clanconflict zou zijn verwickeld en bloedwraak zou dienen te vrezten.

Verder legt u vage en weinig coherente verklaringen af met betrekking tot de betrokkenen binnen dit familieconflict, wat opnieuw de geloofwaardigheid hiervan ondergraaft. U slaagt er niet in volledige duidelijkheid te verschaffen over degene voor wie u vervolging vreest. **Meest in het oog springende hierbij is dat u de precieze clan van deze familie niet kent en hier zelfs tegenstrijdige verklaringen over aflegt.**

Wanneer u voor het eerst wordt gevraagd naar de stam waar u problemen mee kent verklaart u enkel te weten dat het bagarra betreft maar weet u niet tot welke stam zij precies behoren (CGVS II p.9). Bagarra slaat echter niet op één specifieke stam maar betreft een verzamelnaam voor verschillende Arabische stammen in Soedan (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier 'Wikipedia – Bagarra'). Zodoende blijkt u niet spontaan te weten met welke clan u precies in conflict leeft. In een volgend gehoor specificeert u dan weer wel dat zij tot de Rizeigat behoren, maar kent u nog steeds de specifieke substam waar zij toe behoren niet (CGVS III p.7-8). Daarenboven spreekt u dit later dan nog tegen. In een volgend gehoor beweert u namelijk dat u in conflict bent met Missariya (CGVS IV) p.12).

Hoewel u dit door middel van de achteraf bezorgde opmerkingen aan het Commissariaat-generaal recht zet en verklaart dat het wel degelijk de Rizeigat zijn waar u in onmin mee leeft blijft het uiterst opmerkelijk dat indien u in een clanconflict verwickeld bent u niet exact zou weten welke stam dit dan betreft, dit ondergraaft ernstig uw verklaringen dat u daadwerkelijk de gevolgen van enig clanconflict zou vrezen. **Ook over de cruciale personen binnen uw asielrelaas blijkt u eerder onwetend te zijn. Zowel over het slachtoffer dat aan de basis van dit clanconflict zou liggen als over degenen die belast zouden zijn om wraak op u te nemen legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af.** Wat het slachtoffer betreft noemt u hem eerst als M.Y. (CGVS I p.21 en CGVS II p.9). Het is hierbij reeds opmerkelijk dat u verklaart verder niets over hem te weten (CGVS II p.9). Indien u al jarenlang omwille van zijn dood zich in een conflict zou bevinden valt het aan te nemen dat u enige achtergrondinformatie over hem ter ore kwam. Later noemt u hem bovendien bij een andere naam. U verklaart zijn naam niet meer te kennen en gokt dat hij N.Y. zou kunnen heten (CGVS III p.8). Binnen een dergelijk conflict is het verbazingwekkend dat u de naam van degene waardoor u in bloedwraak bent verwickeld zou vergeten. Ook degenen die het actiefst naar u op zoek zouden zijn kunt u niet consequent bij naam noemen. U noemt F., I. en N. als neven van het slachtoffer die werden opgedragen de dood van hun neef te wreken (CGVS I p.21 en p.23). Daarmee haalt u de naam van het slachtoffer en deze van uw vervolger door elkaar, wat reeds opmerkelijk is. Later verklaart u dat ook een vierde neef, Fi., specifiek belast werd om u te doden (CGVS II p.11). Nog verder kunt u slechts twee namen noemen van degene die naar u op zoek zouden zijn, deze keer noemt u hen Fi. en B.. U verklaart daarbij dat zij met veel zijn maar u enkel deze twee bij naam kent die actief naar u op zoek zouden gaan (CGVS III p.8) - hiermee opnieuw afwijkende verklaringen aflegend. Dit alles terwijl u verklaart dat zij vaak uw moeder bezochten om navraag naar u te doen. Derhalve zou u ondertussen wel bekend mogen zijn met degenen die actief naar u op zoek zijn. **Hieruit blijkt dat u niet in staat bent eenduidig te zijn met betrekking tot degene die actief naar u op zoek zouden gaan, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.**

Verder ondergraven uw verklaringen omtrent een mogelijk leven in Khartoum verder uw vrees voor vervolging. Gedurende uw horen in het kader van uw volgend verzoek verklaart u dat u hoopte een stabiel leven te kunnen opbouwen in Khartoum maar dat dit verhinderd werd door het feit dat u eveneens gezocht werd door de inlichtingendiensten. U verklaart een huwelijk te zijn aangegaan net in de hoop dat zij u als een man in een stabiele familiale situatie zouden beschouwen en u om die reden met rust zouden laten (CGVS III p.17 en CGVS IV p.5). Dit knelt echter opnieuw met uw eerdere verklaringen. Voordien beweerde u namelijk schrik te hebben dat ze u ook in Khartoum zouden vinden. U vreesde zelfs dat zij u in Cairo of België zouden kunnen vinden (CGVS I p.12 en p.25). Zij zouden u in Khartoum zelfs al effectief zijn komen opzoeken (CGVS III p.15). **Dat u nu verklaart de hoop te hebben gekoesterd door te trouwen een stabiel leven in Khartoum op te bouwen toont opnieuw aan dat u geen vrees voor vervolging omwille van dit clanconflict diende te koesteren.**

Het geheel van deze opmerkingen zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen persoonlijk vervolging te zullen kennen in Soedan omwille van de door u beweerde vrees voor bloedwraak.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege de Soedanese inlichtingendiensten omwille van uw verblijf in het buitenland, kan ook hier er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk negatief onder de aandacht stond van de inlichtingendiensten zou staan en verdere vervolging zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar Soedan.

Vooreerst vinden uw verklaringen geen weerklank in de objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot teruggekeerde asielzoekers naar Soedan (zie COI Focus "Soedan: Risico bij terugkeer dd. 6 februari 2018).

De beschikbare informatie stelt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat **een afgewezen Soedanese asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade.** Uit deze informatie blijkt dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfoer bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfoer risico lopen op vervolging. Uit deze informatie blijkt wel dat afkomstig zijn uit Darfoer, de mogelijke interesse van de Soedanese inlichtingendiensten verhoogt en dat studenten, in het bijzonder Darfoeri, als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland. Verder blijkt uit deze informatie dat Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfoer een ernstig risico op mensenrechtenschendingen lopen in geval van terugkeer naar Soedan. In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet recent afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan.

Hoewel u verklaart in Nyala te zijn geboren woonde u sinds uw zevende reeds buiten Darfur en ook uw hele familie verblijft buiten Darfur (CGVS I p.8). Bovendien verbleef u bij uw terugkeer uit België in Khartoum, bent u daar ook gehuwd en heeft u er een dochter (CGVS III p.4-5 en CGVS IV p.6). Ook waar u verklaart een band te hebben met de Afrikaanse stam Berti is dit onvoldoende om er van uit te gaan dat dit standaard een risico voor u zou inhouden. U verklaart namelijk zelf van Arabische Arakin origine te zijn, het is slechts aan uw moederszijde dat u enige Berti in de familie zou hebben. U bent bovendien niet eenduidig met betrekking wie in uw familie dan wel van Berti origine zou zijn. Waar u eerst verklaart dat enkel uw grootmoeder Berti was (CGVS I p.5) en uw moeder Iqbal zou zijn aangezien u verklaart dat uw tante aan moederszijde Iqbal is (CGVS I p.11), geeft u later aan dat ook uw moeder van Berti-origine zou zijn (CGVS II p.5). Dit zorgt er voor dat er reeds onduidelijkheid bestaat met betrekking tot de link met enige Afrikaanse stam binnen uw familie en kan moeilijk worden aangenomen dat u louter op basis van deze link reeds vervolging zou dienen te vrezen. U haalt dan ook geen andere redenen aan dan uw verblijf in het buitenland waardoor u onder hun aandacht zou zijn gekomen. U werd louter op basis van uw document van vrijwillige terugkeer aangehouden en u kreeg op geen enkel moment de kans om te duiden waarom u in het buitenland had verbleven. Evenmin werd u gevraagd of u een asielaanvraag had ingediend (CGVS IV p.7-8). Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat louter op basis van uw origine en uw verblijf in Europa u onder de aandacht zou komen van de inlichtingendiensten en er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Daarnaast stemt de manier waarop u bij uw aankomst in Soedan verklaart te zijn aangehouden evenmin overeen met de beschikbare informatie, wat het niet aannemelijk maakt dat u door de inlichtingendiensten geïnterviewd zou zijn. U verklaart enkel met een document van vrijwillige terugkeer te zijn gereisd, afgeleverd door het Soedanees consulaat in België. Hier stond niet op vermeld dat u asiel had aangevraagd in België (CGVS IV p.4). Het is louter op basis van dit document dat u er bij uw aankomst in Khartoum werd uitgepikt en naar de kantoren van de inlichtingendiensten werd gebracht. Vandaar werd u vervolgens rechtstreeks naar de gevangenis overgebracht. U werd door geen andere diensten ondervraagd dan door de inlichtingendiensten. Uit uw verklaringen blijkt dat u zo goed als geen vragen werden gesteld over dit verblijf in het buitenland. U zou nooit de kans hebben gekregen om enige toelichting te geven. U verklaart dat als u maar durfde te antwoorden, zij u op een vernederende wijze het zwijgen oplegden. U verklaart het niet als een ondervraging te kunnen beschouwen, u heeft hen niets gezegd en kreeg enkel beledigingen en beschuldigingen te slikken (CGVS III p.19 en CGVS IV p.7-8). Uit de toegevoegde informatie komt echter een ander beeld naar voren. Daaruit blijkt namelijk dat de standaardprocedure voor een teruggekeerde asielzoeker er uit bestaat dat de immigratiedienst de reisdocumenten tijdelijk inhoudt, er een ondervraging volgt en zij maximaal 24 uur worden vastgehouden. Indien de ondervraging niets oplevert wordt de terugkeerder terug vrijgelaten, enkel wanneer criminele feiten of andere laakbare redenen voor vertrek aan het licht komen komt deze op een zwarte lijst terecht en kan hij Soedan niet meer verlaten. Er zouden hierbij uiteenlopende vragen gesteld worden over de herkomst van de terugkeerder, de activiteiten in het buitenland en de redenen voor de terugkeer naar Soedan. IOM, de organisatie waarmee u naar Soedan terugkeerde, voegt daaraan toe dat het document waar u mee reisde, een emergency travel document, op zich geen risico met zich meebrengt maar men een uitgebreider verhoor door de inlichtingendiensten kan verwachten waarbij men wordt ondervraagd over zijn redenen van vertrek. Men heeft het hierbij over een ondervraging van een tien à vijftien minuten waarna de ondervraagde kan vertrekken. Andere bronnen stellen dat het reizen met een dergelijk document wel meer risico met zich meebrengt om geïnterviewd te worden en dat hierbij discriminatie en vervolging kan voorvallen, dit echter zonder dat zij dit als de standaard beschouwen. Volgens de standaardprocedure zouden de inlichtingendiensten pas tussenbeide komen na het afronden van de immigratieprocedure. Terugkeerders worden daarbij niet systematisch aan verder onderzoek onderworpen, maar enkel als zij worden beschouwd als een 'potential person of interest'. **De procedure die naar voren komt in de beschikbare informatie stemt derhalve niet overeen met uw verklaringen, namelijk waarbij u het slachtoffer zou zijn geweest van absolute willekeur bij uw aankomst in Soedan, waarbij u geen enkel onderscheid maakt tussen de verschillende procedures bij uw aankomst in het land en waarbij u verklaart geen vragen te zijn gesteld en geen enkele mogelijkheid te hebben gekregen om uw situatie toe te lichten. Dergelijke verklaringen dragen bij tot de ongeloofwaardigheid in Soedan geïnterviewd te zijn door de inlichtingendiensten en dit in de toekomst opnieuw te riskeren.**

Bovendien valt er een veelvoud aan tegenstrijdigheden op te merken binnen uw verklaringen met betrekking tot de manier waarop u door de inlichtingendiensten verplicht zou zijn tewerkgesteld. Vooreerst bent u **allerminst eenduidig met betrekking tot de manier waarop zij u hebben opgedragen voor hen te gaan werken.** Eerst verklaart u bij de vrijlating na uw eerste detentie te zijn gezegd dat zij u zouden contacteren wanneer u zich opnieuw diende aan te melden, zij zouden u opbellen. Daarna begonnen zij u effectief op te bellen om aanwezig te zijn. Vooreerst is deze verklaring op zich reeds opmerkelijk aangezien u evenzeer verklaart dat zij geen telefoonnummer vroegen en zelfs uw telefoon in beslag hadden genomen (CGVS III p.17). In uw latere verklaringen komt daarenboven naar voren dat zij u hadden opgedragen twee weken later terug te keren naar hun lokalen (CGVS IV p.8). U verklaart daarbij dat zij u op geen enkel moment hebben opgebeld (CGVS IV p.9). Zodoende bent u al niet eenduidig over de manier u werd opgedragen zich bij hen te melden. Het feit dat u het CGVS de opmerking bezorgt dat zij het telefoonnummer van uw schoonvader hadden, heft deze onduidelijkheid allerminst op. Het betreft namelijk nog een bijkomende verklaring die afwijkt van uw eerdere verklaringen, waarbij het opmerkelijk is dat u niet van bij aanvang zou hebben duidelijk gesteld dat zij het telefoonnummer van uw schoonvader gebruikten om u te contacteren. **Eveneens legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de periode waarin u er diende te gaan werken.** Enerzijds verklaart u dat zij u na uw huwelijk begonnen op te bellen om elke dag aanwezig te zijn (CGVS III p.16). Dit betekent pas na 25 juli 2017 (CGVS III p.17 en CGVS IV p.6). Anderzijds verklaart u reeds begin juni 2017 gecontacteerd te zijn geweest om er dagelijks te gaan werken en dat u hen zelfs verlof had gevraagd om te kunnen trouwen (CGVS III p.17). Nog verder in uw verklaringen plaats u het begin van deze activiteiten nog eerder en stelt u dan weer sinds 7 à 11 mei 2017 elke dag voor hen te hebben gewerkt (CGVS IV p.10). Hieruit blijkt dat u zelfs het moment waarop u begon voor hen te werken niet duidelijk kunt situeren. In deze is het eveneens opmerkelijk dat u zeer stellig beweert elke dag voor hen te moeten werken, ook op feestdagen en dat u zelfs de tijd niet had om het geld waar u recht op had via IOM af te halen (CGVS IV p.5 en p.10). Dit terwijl u wel degelijk vrije dagen werden toegekend voor uw huwelijk (CGVS III p.17). Dat u dit toegestane verlof niet spontaan vermeldt wanneer naar uw werkrooster wordt gevraagd draagt evenmin bij tot uw geloofwaardigheid. Pas wanneer u op dit huwelijk wordt gewezen herhaalt u hier verlof voor te hebben verkregen (CGVS IV p.10). **Ook over uw ontsnapping bent u niet volledig eenduidig.** U verklaart vanuit het ziekenhuis te hebben kunnen vluchten. Echter de ene keer verklaart u vier dagen in het ziekenhuis te hebben verbleven, terwijl u de eerste dag streng bewaakt werd en geboeid was (CGVS III p.18-19), een volgende keer verklaart u daarentegen al de eerste dag te zijn kunnen vluchten (CGVS IV p.4). **Dergelijke verwarrende en manifest tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het werk dat u diende te verrichten en uw arrestaties zorgen er voor dat hier geen geloof aan kan worden gehecht en zodoende evenmin aan een vrees voor verdere vervolging bij een terugkeer naar Soedan.**

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen bij een terugkeer naar Soedan in die mate geïndiceerd te zullen worden dat dit kan beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Darfoer betreft, dient er te worden gesteld dat u, niettegenstaande u oorspronkelijk uit Darfoer afkomstig bent, sinds uw zevende in Um Chak woont en hierboven reeds werd gesteld dat u in de mogelijkheid was daar een leven uit te bouwen. Ook in Khartoum slaagde u er in een netwerk uit te bouwen. U kon er verblijven bij een vriend van uw vader en bent er gehuwd. U haalde er, naast de hierboven reeds besproken problemen, geen andere problemen aan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw regio van verblijf of Khartoum.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas. Waar uw advocaat aanhaalt dat bij eventuele tegenstrijdige verklaringen rekening moet worden gehouden dat er nuanceverlies kan zijn bij de dubbele vertaling van het Arabisch via het Frans of het Engels naar het Nederlands en dat de opeenstapeling van verschillende problemen er voor kan zorgen dat uw geheugen u van tijd tot tijd in de steek laat, wordt er op gewezen dat dit niet afdoende is om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Vooreerst verklaart u bij alle gehoren overtuigend de vragen duidelijk begrepen te hebben en formuleert u zelf geen opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud (CGVS I p.26, CGVS II p.16, CGVS III p.21 en CGVS IV p.14). Daarnaast geeft uw advocaat niet aan wat er concreet misbegrepen zou zijn ten gevolge van de vertaling. Waar uw geheugen zou zijn aangetast omwille van mentale problemen kan dit evenmin weerhouden worden als een element dat de geloofwaardigheid van uw relaas herstelt. U legt hier vooreerst geen enkel medisch attest van neer, zodoende kan niet worden nagegaan op welke manier enige mentale problemen uw verklaringen zouden kunnen beïnvloeden.

Daarnaast betreffen de tegenstrijdigheden die u in bovenstaande argumentatie worden aangerekend dergelijke cruciale elementen binnen uw asielrelaas dat kan verwacht worden dat deze ook bij enige mentale moeilijkheden u nog duidelijk voor de geest zouden staan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 april 2019 een schending aan van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten); de materiële motiveringsplicht; beoordelingsfout”.

Hij stelt de Soedanese overheid te vrezen omdat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit Darfoer en Soedan twee keer op illegale wijze is ontvlucht.

Hij wijst erop dat hij officieel van Arabische Arakin-origine is, maar dat zijn moeder van de Afrikaanse stam Berti is. Hij legt uit dat “*“Iqbal” geenszins de naam van een Soedanese stam is*”, maar wel “*de naam van verzoekers tante*”, waardoor er sprake zou zijn “*van een interpretatiefout vanwege verwerende partij en geenszins van een tegenstrijdige verklaring vanwege verzoeker*”. Hij wijst op zijn verklaringen over zijn deels-Afrikaanse origine die “*ook consequenties had in zijn dagelijks leven*” gezien zijn familie niet werd aanvaard als Arabische stam.

Vervolgens gaat verzoeker in op “*algemene informatie met betrekking tot de visering van personen afkomstig van Darfoer in Soedan*” waaruit volgens hem inderdaad blijkt “*dat niet iedereen afkomstig uit Darfoer automatisch en altijd een risico loopt op vervolging vanwege de Soedanese overheidsdiensten, maar dat individuen verdacht van sympathie met of deelname met de Darfoeri rebellenroeperingen wel vervolging riskeren vanwege de overheid in heel Soedan*”. Hij wijst op “*UK Home Office “Country Policy and Information Note Sudan: Non- Arab Darfoeri”*” van september 2018 dat ook zou bevestigen “*dat personen afkomstig van Darfoer niet ipse facto vervolging riskeren, maar stelt vast dat etniciteit wel een factor is die het risico verhoogt om in het oog van de overheidsdiensten te springen en het slachtoffer te worden van willekeurige detentie en wanbehandeling*”.

Verzoeker verwijst verder naar “*algemene informatie met betrekking tot het risico op vervolging voor terugkeerders*”. Hij stelt dat uit “*de COI Focus Soudan, risico bij terugkeer*” van 6 februari 2018 van CEDOCA” blijkt dat “*de meningen van de verschillende geciteerde bronnen over de vraag of een terugkeer naar Sudan na asielprocedure in het buitenland een risico op vervolging inhoudt, [uiteenlopen]*”. Hij wijst op “*talrijke gezaghebbende bronnen die aangeven dat in hoofdte van (niet-Arabische) Darfoeri wel degelijk een risico op vervolging door de Sudanese overheidsdiensten lopen*”, waaronder “*het Britse Upper Tribunal [...], het EHRM [...], de Britse Soedan-onderzoeker Verney [...], Waging Peace [...], Amnesty International; een Soedan-expert van een internationale organisatie; een Soedanese journalist; DWAG; Taieldin Adam; ACJPS; DRDC; KACE Sudan [...], verschillende contactpersonen (Eric Reeves; Waging Peace; een Soedanese mensenrechtenactivist (A); een Soedanese mensenrechtenactivist in Khartoem [...], Jérôme Tubiana*”. Anderzijds haalt verzoeker aan dat er inderdaad een aantal bronnen zijn “*die van mening zijn dat iemands etnische profiel op zichzelf onvoldoende is om te concluderen dat in hoofdte van die persoon een risico bestaat, en dat naar het daadwerkelijke politieke profiel moet worden gekeken*”, waaronder “*een aantal Westerse ambassades, UNHCR, IOM, een Soedan-researcher van Human Rights Watch...*”.

Volgens verzoeker is de betreffende informatie aldus “*enerzijds beperkt, en anderzijds allesbehalve eenduidig*” en blijkt uit de bestreden beslissing geenszins “*dat verwerende partij een grondige, zorgvuldige afweging heeft gemaakt tussen de uiteenlopende informatie in de door haar gehanteerde bron*”.

Waar de bestreden beslissing aanvoert dat verzoeker niet recent afkomstig is uit Soedan, blijkt volgens verzoeker “*uit het door verwerende partij zelf gehanteerde rapport dat bij de vaststelling van een verhoogd risico in hoofde van personen afkomstig van Darfoer, "de term "Darfoeri" moet begrepen worden als een etnische kwalificatie en niet als een geografische*” en dat “*het risico bijgevolg even groot [is] voor niet-Arabische Darfoeri die in Darfoer of buiten Darfoer geboren zijn en/of wonen*(COI Focus p. 27)”. Dat hij afkomstig is van Darfour blijkt volgens verzoeker “*duidelijk uit het emergency travel document waarmee verzoeker teruggekeerd is naar Sudan, en die qua persoonsgegevens onder meer de geboortedatum en -plaats van de persoon in kwestie betreft*” waardoor “*de Sudanese instanties op het moment van zijn terugkeer in Sudan meteen op de hoogte waren van zijn herkomst uit Darfoer*”.

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn aanhouding na zijn vrijwillige terugkeer, stelt verzoeker vast “*dat verwerende partij zich voor het beschrijven van de zogenaamde "standaardprocedure" louter baseert op informatie van de Britse ambassade in Khartoum*”, wat volgens hem “*een eenzijdige bronnenlezing*” betreft. Voorts is hij van oordeel dat er sowieso niet vanuit gegaan kan worden “*dat elke ondervraging en arrestatie door de NISS op gelijklopende wijze gebeurt*” gezien telkens een andere agent van dienst is en de behandeling van de betrokken persoon vanzelfsprekend anders zal verlopen. Verzoeker wijst erop dat elders in het rapport wordt bevestigd “*dat zelfs arrestaties volgens vele bronnen zeer arbitrair verlopen en afhangen van de agent in kwestie*”.

Waar de bestreden beslissing aanbrengt dat het IOM stelt dat een ‘*emergency travel document*’ “*geen verhoogd risico met zich meebrengt*”, wijst verzoeker erop dat “*andere bronnen wel aangeven dat dit document bijkomend risico met zich meebrengt en dat dit kan leiden tot discriminatie en vervolging*”. De stelling in de bestreden beslissing dat “*dit echter zonder dat zij dit als de standaard beschouwen*”, kan volgens verzoeker nergens worden teruggevonden in het rapport. Hij besluit “*dat er duidelijk onenigheid bestaat tussen de verschillende bronnen omtrent het risico dat een dergelijk emergency travel document met zich meebrengt*”.

Aangaande verzoekers verklaringen omtrent zijn verplichte tewerkstellingen door de Soedanese inlichtingendiensten meent verzoeker “*dat wat dit betreft een vergissing moet zijn gebeurd wanneer men vertaalde/noteerde dat men hem na zijn huwelijk zou zijn "beginnen bellen" om te komen werken*” gezien hij “*op het ogenblik van zijn huwelijk reeds meer dan een maand, m.n. sinds begin juni gedwongen arbeid verrichtte voor de Soedanese veiligheidsdiensten*” en hij nooit verklaarde “*dat ze hem voorafgaand aan het begin van zijn gedwongen werk zouden zijn "beginnen bellen"*”.

Wat betreft de periode waarin hij diende te gaan werken zijn volgens hem “*ook een aantal vergissingen ontstaan tijdens het persoonlijk onderhoud*”. Verzoeker ontkent “*gezegd te hebben dat ze hem zouden zijn "beginnen bellen", en allerm minst dat zijn werk pas na zijn huwelijk (op 25 juli 2017) begonnen is*” en zijn verklaring “*dat hij op 7 à 11 mei 2017 zou zijn beginnen werken*” wijt hij “*mogelijks aan een verspreking of vergissing van zijn kant*”.

Zijn ontsnapping uit het ziekenhuis gebeurde, aldus het verzoekschrift, “*vier à vijf dagen na zijn opname*”. Ook hier moet tijdens het persoonlijk onderhoud volgens verzoeker “*iets zijn misgelopen toen werd verklaard/vertaald/genoteerd dat hij slechts één dag in het ziekenhuis verbleef*”.

Hij klaagt aan dat “*ondanks het feit dat twee interviews hebben plaatsgevonden, amper vragen zijn gesteld over verzoekers detentieomstandigheden in september/oktober 2017*”, terwijl “*zijn verklaringen over deze periode evenwel [hadden] kunnen bijdragen aan de vaststelling van de geloofwaardigheid ervan*”.

Betreffende zijn vrees voor bloedwraak, stelt verzoeker vast dat “*het merendeel van de argumenten van verwerende partij hieromtrent elementen [betreffen] die verwerende partij zelf "opmerkelijk", "merkwaardig" of "onaannemelijk" vindt*”, war volgens hem “*telkens een louter subjectieve beoordeling*” is.

Hij legt uit “dat een groot deel van zijn beslissingen en acties in dit verband ingegeven waren vanuit een bezorgdheid omtrent zijn moeder” en dat “een deel van zijn acties dan ook begrijpelijkerwijze door emotionele motieven ingegeven [waren], eerder dan door zuiver rationele”. Hij stelt wel degelijk de clannaam van de betrokken familie te kennen, zijnde “de Rizeigat-subclan binnen de grotere clan van de Bagarra”. Dat hij op een bepaald moment over de Missariya sprak berustte volgens hem “op een vergissing van zijn kant, zoals hij al tijdens het persoonlijk onderhoud zelf spontaan aangaf”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker “het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker “voorbeeld van emergency travel document naar Sudan”.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een artikel “The Man Who Terrorized Darfur Is Leading Sudan’s Supposed Transition” van 14 mei 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming

2.4.1. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4.2. Verzoeker legt geen enkel stuk voor ter staving van zijn identiteit of nationaliteit. Hij zou geboren zijn in Nyala, Darfoer (notities 10 juni 2015, p. 5), maar brengt geen geboorteakte bij. Hij zou op 7-jarige of 10-jarige leeftijd verhuisd zijn naar het dorp Um Chack in Noord-Kordofan (heden; West-Kordofan; notities 10 juni 2015, p. 8; notities 23 augustus 2018, p. 4), daar tot 19-jarige leeftijd naar de secundaire school zijn gegaan (notities 10 juni 2015, p. 6) en enkele jaren een gsm-handel hebben gehad (notities 10 juni 2015, p. 6-7), maar ook hiervan kan verzoeker geen begin van bewijs voorleggen. Hij woonde enkele jaren in Egypte, waar hij trouwde en er een huwelijksakte werd opgesteld (notities 10 juni 2015, p. 11-12).

Verzoeker kwam in 2014 voor het eerst naar België, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende, maar uiteindelijk in 2017 vrijwillig terugkeerde naar Soedan. Verzoeker zou met een *'emergency travel document'*, uitgereikt door het Soedanese consulaat te Brussel, teruggereisd zijn (notities 5 februari 2019, p. 3-4), maar ook dit stuk zit niet in het dossier. Verzoeker settelde zich na zijn terugkeer in Khartoem en werkte in een bakkerij (notities 23 augustus 2018, p. 14-16). Intussen had zijn vrouw de scheiding aangevraagd, die ook werd uitgesproken (notities 23 augustus 2018, p. 4-5; notities 5 februari 2019, p. 5). Verzoeker trouwde op 25 juli 2017 met zijn tweede vrouw en op 27 mei 2018 kregen ze een kind (notities 23 augustus 2018, p. 4-5; notities 5 februari 2019, p. 3). Verzoeker legt echter geen enkel document voor dat de door hem beweerde geboorteplaats, opeenvolgende verblijfplaatsen, schoolcarrière, werkverleden, huwelijken en dochter kan aantonen.

2.4.3. Tijdens zijn huidige asielpcedure bevestigde verzoeker echter enkel document te kunnen neerleggen (notities 5 februari 2019, p. 3). Verzoekers verklaringen over het bezitten dan wel ontbreken van dergelijke documenten zijn bovendien dermate wisselend dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo liet hij tijdens zijn eerste asielpcedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat hij naar België was gereisd met een paspoort en een schoolcertificaat, maar dat hij deze stukken op zee verloren was toen de boot bijna gezonden was (verklaring DVZ 7 november 2014, vraag 23-26B). Op het daaropvolgende persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker daarentegen tijdens zijn reis in het bezit te zijn geweest van een *"nationaliteitsbewijs"* en *"identiteitskaart"*, die hij verloren had op zee (*"Ik had mijn nationaliteitsbewijs en mijn [identiteitskaart] meegenomen maar ik heb die verloren op zee."*; notities 10 juni 2015, p. 13). Hij ontkende uitdrukkelijk dat hij ooit een paspoort had gehad (notities 10 juni 2015, p. 13). Hij gaf voorts aan dat hij in Soedan nog over een rijbewijs beschikte, maar dat hij zijn familie niet durfde contacteren om dit te kunnen verkrijgen (notities 10 juni 2015, p. 13). Uit verzoekers overige verklaringen blijkt echter dat hij toen wel degelijk in contact stond met zijn familie: *"Ik heb contact met mijn relatives, ik krijg soms nieuws, ze geven me informatie over wat met hen gebeurde."* (24 oktober 2016, p. 3). Bovendien vernam verzoeker in België van zijn moeder de uiteindelijk informatie over zijn beweerde problemen in Soedan en keerde hij om die reden terug (*"Mijn moeder heeft me gecontacteerd via mijn vriend in Nuhud. Ze belde me, ze was blij met het nieuws."*; notities 23 augustus 2018, p. 10). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom verzoeker tot op heden in gebreke blijft enig document neer te leggen, dan wel via contacten met zijn familie of doordat hij van april 2017 tot oktober 2017 zelf terug in Soedan was. Dit klemt te meer nu verzoeker meerdere buitenlandse reizen ondernam en naar Europa kwam en dus bekend was met dit belangrijke punt. Verzoeker is aldus bewust nalatigheid gebleven, minstens kan hem een gebrek aan medewerking worden verweten.

2.4.4. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers afkomst uit Darfoer duidelijk blijkt *"uit het emergency travel document waarmee verzoeker teruggekeerd is naar Sudan, en die qua persoonsgegevens onder meer de geboortedatum en -plaats van de persoon in kwestie betreft"* en er bij het verzoekschrift een geanonimiseerd *"voorbeeld van emergency travel document naar Sudan"* wordt gevoegd, kan de Raad enkel vaststellen dat het administratief dossier geen (foto)kopie van het door verzoeker in 2017 gebruikte *'emergency travel document'* bevat. Verzoeker verklaarde dat hij het document destijds van het Soedanese consulaat ontving, nadat ze hem hadden *"ondervraagd"*: *"Ja, ze hebben me ondervraagd, ze hadden geen twijfel over het feit dat ik Soedanees was. [...] Van waar ik kwam, wat mijn familie was."* (notities 5 februari 2019, p. 4). Op basis van deze verklaringen kan echter niet worden vastgesteld welke vragen verzoeker diende te beantwoorden, noch of dit Nyala, Darfoer, betref dan wel (louter) zijn Soedanese nationaliteit.

2.4.5. Aldus kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker een kleine zaak had, hij huwde en scheidde en een tweede keer huwde en dat hij zelf vrijwillig naar Soedan terugkeerde. Verzoeker blijft dus ernstig in gebreke zich naar behoren te legitimeren alsook zijn officiële en professionele activiteiten aan te tonen.

2.4.6. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn verzoek bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekers voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Het bezit van een nationaliteit van een land waar men slechts als jong kind heeft verbleven, kan in die zin ook met overtuigende elementen en gegevens worden aangetoond. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar, maar het geheel van de verklaringen moet wel de aannemelijkheid aantonen van zijn beweerde Darfoerse afkomst.

2.4.7. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker uiterst beperkt ondervraagd werd over zijn beweerde regio van herkomst, Nyala, Darfoer, waar hij geboren werd, opgroeide en tot 7-jarige of 10-jarige leeftijd zou zijn gebleven (notities 10 juni 2015, p. 8; notities 23 augustus 2018, p. 4). Enkel tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, op 10 juni 2015, werden vragen gesteld over Nyala (*“Waar ligt Nyala? Kan u beschrijven waar het is? [...] In welke wilavat is het precies? [...] De provincie Zuid-Darfur is nog verder opgedeeld, in deelstaten, welke kent u? [...] Wat kent u nog van die wijken, wat herinnert u er van? [...] Weet u nog waar in de stad dat was, waar u woonde? [...] Bent u naar school geweest in Nyala? [...] Weet u nog wat er allemaal in uw wijk was, hoe die er uit zag? [...] Nog andere herinneringen aan Nyala? [...] Kent u nog andere steden of grotere dorpen uit Zuid-Darfur? Kent u Ed El Fursan? [...] Weet u preciezer waar het is? [...] Weet u wie de wali is van Zuid-Darfur? [...] Vroeger wel?”*; notities 10 juni 2015, p. 8-9), maar verzoeker kon op verschillende vragen niet antwoorden. Zo kon hij niet aangeven in welke deelstaten Zuid-Darfoer is opgedeeld en kon hij geen wali van de regio noemen (notities 10 juni 2015, p. 8-9). Later tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker nog de kans te vertellen over zijn 7- dan wel 10-jarig verblijf in de stad, maar hij antwoordde enkel: *“Er is een gebouw voor het textiel. Het is een groot gebouw, het is wit.”* (notities 10 juni 2015, p. 16). Gevraagd naar andere herinneringen verklaarde verzoeker nog: *“De souk was een grote souk, ze verkochten er cassettejjes met Soedanese muziek. Er was ‘Stereo van de sterren’, dat is daar bekend. Maar ik was jong toen ik vertrok. Dat is al lang geleden, nu al bijna 19 jaar geleden. Ook door wat ik meemaakte...”* (notities 10 juni 2015, p. 16). Over de omgeving van Nyala vertelde verzoeker: *“Nyala is een stad, het is één van de grote steden van Soedan, het is bekend. Er is er alles. Het is een hoofdstad. [...] Bij Nyala was de omgeving mooier, er was een rivier. De mensen gaan er picknicken.”* (notities 10 juni 2015, p. 16). Hij kon de naam van de rivier niet noemen (notities 10 juni 2015, p. 16). Verzoeker wist wel dat er een luchthaven was, hij (her)kende de stam Rufa'a, sultan Ali Dinar, de leider van de janjaweed, het vluchtelingenkamp Kalma en bepaalde wijken in Nyala (notities 10 juni 2015, p. 20-22) en hij kon vertellen over bepaalde etnische groeperingen, stammen en conflicten in Darfoer (notities 10 juni 2015, p. 176-20). Verzoeker kende echter niets van de geschiedenis van Nyala en toen hij werd gevraagd wat hij wist over Simiat, Bielel, El-Hilu, Guhavna, Otash, Berli en Feragiin, moest toegeven hier nog nooit van gehoord te hebben (notities 10 juni 2015, p. 20-22). Indien omwille van verzoekers leeftijd toen hij Darfoer verliet een daaraan verbonden kennis kan verwacht worden, dan is verzoeker ook opgegroeid in Soedan en leidt dit uiteraard tot een interesse in zijn eigen herkomst. Verzoekers kennis moet ook dit reflecteren.

2.4.8. Hoe dan ook bevat het administratief dossier geen enkele informatie over Nyala of Darfoer aan de hand waarvan de Raad verzoekers verklaringen over zijn beweerde herkomst en verblijf aldaar kan toetsen en beoordelen.

2.4.9. Aldus kan de Raad noch middels stukken noch middels de verklaringen verzoekers identiteit en Darfoerse herkomst vaststellen. Deze gegevens zijn, zoals hierboven gesteld, nochtans essentieel voor het beoordelen van zijn asielrelaas. Temeer gezien de bestreden beslissing een motivering bevat over de situatie voor de Arabische gemeenschappen in Darfoer en over de ernstige risico's voor terugkeerders uit Darfoer. Ook het verzoekschrift gaat in op *“algemene informatie met betrekking tot de visering van personen afkomstig van Darfoer in Soedan”* en op *“algemene informatie met betrekking tot het risico op vervolging voor terugkeerders”*, waaruit zou blijken dat *“talrijke gezaghebbende bronnen die aangeven dat in hoofde van (niet-Arabische) Darfoeri wel degelijk een risico op vervolging door de Sudanese overheidsdiensten lopen”*.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK